

POSEEREN
(Bij de plaat)

Ja, ze ziet er wel aardig uit, ons weesmeisje.
 En dat open boek, misschien een zangboek, op haar schoot, geeft haar wel een air van gewichtigheid.
 Heel stemmig kijkt ze ons aan.
 Maar toch: ze poseert.
 Ze weet, dat de photograaf haar kiekt, of de schilder haar schetst.
 En daarom gaat ze niet op in haar lectuur, in haar muziek.

Of ik 't erg vind?
 Welnee, integendeel, heel natuurlijk.
 We willen er immers allen graag op ons best uitzien, wanneer we gekiekt worden.
 We willen ook graag een goeden indruk maken, wanneer we in gezelschap verschijnen. Vooral wan-

neer we komen in gezelschap van vreemden.

Erg wordt het pas, wanneer we niet anders meer kunnen dan poseeren. Wanneer heel onze levens-
 uiten wordt tot een aangeleerd of bestudeerd iets.

Wanneer we lief zijn en goed en zacht, niet omdat ons hart er ons toe dringt; nog minder, omdat God het zoo wil, maar om den indruk, dien we daardoor maken op vreemden.

Dan zijn we ernstig bij ernstige menschen; uitgelaten bij hen, die enkel vroolijkheid willen; droef bij wie een verlies leden; maar dit alles is geen sprake van ons hart.

't Is niet meer dan een aangeleerde houding, waarmee we de menschen bedriegen en ons zelf een schoone schijn geven.

Ik verdenk er ons weesje niet van; dat ze in dien zin poseert. Ze ziet er me te eerlijk, te onschuldig voor uit.

En daarom gun ik haar graag 't plezier, van op een kiekje gezet te worden; gun ik 't haar ook graag, dat haar portret in „Meisjesleven” wordt opgenomen.

J. M. W.—W.

De Pelgrimfathers in Nederland door H. S. S. KUYPER. Uitgave van J. H. Kok te Kampen.

Ik geloof, niet te stout te spreken, als ik zeg, dat er nog wel heel wat lezeressen van „Meisjesleven” zullen zijn, die nooit van de pelgrimfathers gehoord hebben.

Zij weten iets van dien grooten heldenstrijd, die vóór en gedurende den tachtigjarigen oorlog in ons land is uitgevochten; zij weten misschien iets van de Waldenzen, van de Hugenoten ook, maar dan is 't ook uit.

De pelgrimfathers? Wie waren dat?

Mej. Kuyper heeft ook geweten, dat er nog velen zijn, die nooit iets vernamen van de pelgrimfathers en daarom ook heeft ze haar boekje zoo heel eenvoudig gehouden.

Zij beantwoordt drie vragen: Wie waren de Pelgrimfathers? Waarvoor gingen ze weg uit Engeland? Wat hebben wij, Nederlanders, met die Pelgrimfathers te maken?

Dit boekje moet maar veel gelezen worden. Vooral in onzen tijd van schijnchristendom en wereld-